

Karta skautingu europejskiego

Karta jest związana z artykułem 1.4. Statutu.

Celem niniejszej Karty jest:

- zdefiniowanie idei przewodnich, które legły u podstaw skautingu od momentu jego powstania: "Skaut jest człowiekiem wiary, przeto odrzucam każdą formę skautingu, która nie miałaby za podstawę religii" napisał Baden-Powell, twórca skautingu;
  - określenie w sposób jasny naturalnych i chrześcijańskich zasad, które są fundamentem cywilizacji europejskiej;
  - określenie w ten sposób stałych elementów tworzących podstawy skautowej metody wychowawczej, które są ujmowane w sposób różnorodny właściwy dla geniuszu każdego z narodów i dla przekazu pokoleniowego;
  - ustanowienie w ten sposób kodeksu służącego za punkt odniesienia dla tych wszystkich, którzy chcą tworzyć, na solidnych podstawach, autentyczne międzynarodowe braterstwo skautowe.
1. Skauting wierzy w nadprzyrodzone, osobiste i niepowtarzalne powołanie każdego człowieka. w konsekwencji odrzuca on wszelkie koncepcje społeczne prowadzące do jakiegokolwiek formy "umasowienia lub kolektywizacji", która poświęca osobę na rzecz społeczeństwa.
  2. Skauting chce wychowywać Człowieka Wiary, syna Kościoła.
  3. Skauting rozróżnia to, co naturalne od tego, co nadprzyrodzone, bez ich mieszania czy oddzielania: stowarzyszenia powołujące się na metodę skautową są kierowane przez osoby świeckie, którym rodzice młodych delegują swoją władzę. Wychowawcy ci mają prawa i obowiązki świeckich obywateli: wypełniają swe obowiązki wobec władzy duchownej i świeckiej, co wynika z faktu chrztu oraz bycia obywatelem.
  4. Skauting chce wychowywać do "kontemplacji" i poczucia "sacrum".
  5. Skauting uważa życie i grę na łonie przyrody za istotną i oryginalną zasadę swej metody. Nie sprowadza człowieka do roli "wielkiego inżyniera". Wierzy, że przyrodę najpierw trzeba kontemplować, następnie "urządzić" bardziej niż "przekształcić": chce wychowywać młodych do pokory, ducha ubóstwa, bezinteresownej służby poprzez zastosowanie prostych, dostępnych dla każdego środków, które rozwijają zdolność

trzeźwego osądu, zręczność i umiejętność oraz poczucie harmonii, co wyklucza zastosowanie kosztownych technik, rozwijających iluzje i zaślepienie.

6. Skauting chce uniknąć we wszystkich dziedzinach różnych form materializmu i totalitaryzmu, nawet najmniej jaskrawych, czy tych należących do przeszłości, czy obecnych, czy wreszcie tych, które pojawiają się w przyszłości.
7. Skauting określa się jako metoda wychowawcza: różni się w ten sposób, przez swoją istotę i cel, od "ruchu młodzieżowego", którego głównym celem jest służyć Państwu lub ideologii politycznej, doczesnej lub nawet spirytualistycznej. w odróżnieniu od "ruchu młodzieżowego", skauting uważa się, obok szkoły, za komplementarny wobec rodziny, do której dziecko należy przede wszystkim.
8. Skauting, jako metoda wychowawcza obejmująca całego człowieka, chce wychowywać młodych we wszystkich sferach; stąd przywiązuje wagę nie tylko do formacji osobistej, ale również społecznej, ucząc miłości Ojczyzny, poczucia honoru, prawdziwej wierności, szacunku dla danego słowa, poczucia odpowiedzialności obywatelskiej w ramach wspólnot doczesnych.
9. Skauting, jako metoda wychowania czynnego, dąży do "zdesubiektywizowania" dziecka, a potem młodego człowieka: zachęca do nieustannego przekraczania samego siebie, pozwala mu odkryć obiektywność Prawdy w wymiarze społecznym na miarę potrzeb i zdolności jego wieku.
10. Skauting chce wychować ludzi świadomych: ukazuje młodym prawdziwe rzeczywistości, tzn. niezmiennie i uniwersalne prawdy i wartości, kształtując w ten sposób ludzi z charakterem.
11. Skauting wychowuje do wolności. Poprzez "system zastępowy" daje młodym doświadczyć życia w małej grupie złożonej z 6 - 8 osób, pod przywództwem jednego z nich, w której każdy jest za coś odpowiedzialny: w ten sposób uczy poczucia odpowiedzialności i sprawowania władzy na miarę kompetencji wieku młodzieńczego.
12. Skauting, jako metoda wychowawcza opierająca się na porządku naturalnym, a zatem niezmiennym i obiektywnym, kształtuje ludzi zdolnych do zaadaptowania się i do trzymania steru swego życia jaki by nie był zmieniający się kontekst społeczno-psychologiczny ich otaczający. Posiada on w konsekwencji w samym sobie prawie nieograniczone możliwości wewnętrznej odnowy, z poszanowaniem jak największej wierności swoim zasadom i celom.